

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ГАЛІМУЛЛІН ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF GALIMULLIN AND OTHERS v. UKRAINE)**

(Заява № 7516/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

11 січня 2007 року

ОСТАТОЧНЕ

11/04/2007

Це рішення стає остаточним відповідно до умов, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Галімуллін та інші проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), що засідав палатою у складі:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 4 грудня 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 7516/04), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) чотирма громадянами України: п. Маратом Мунсуровичем Галімулліним, п. Віктором Борисовичем Картановим, п. Павлом Сергійовичем Павловим та пані Ольгою Іванівною Солонською (далі – заявники), 30 грудня 2003 року.

2. У Суді заявників представляв пан В. Бичковський з міста Міусинська. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженим – п. Юрієм Зайцевим.

3. 2 листопада 2005 року Суд вирішив направити на розгляд до Уряду скарги заявників щодо невиконання рішень, винесених на їх користь, відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції. Суд вирішив відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції розглянути заяву щодо її прийнятності та суті одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявники народились у 1963, 1955, 1978 та 1958 роках відповідно. Перший заявник проживає у місті Красний Луч, а інші заявники проживають у місті Міусинську Луганської області.

5. У різні дати заявники подали позови до Краснолуцького міського суду Луганської області, у яких просили стягнути з ДВАТ шахта

«Міусинська» ДП «Донбасантрацит» заборгованість із заробітної плати та інших виплат.

6. 4 серпня 2003 року Краснолуцький міський суд присудив виплатити першому заявнику 4154,87 грн¹.

7. 31 жовтня 2001 року Краснолуцький міський суд присудив виплатити другому заявнику 2415,99 грн².

8. 27 серпня 2001 року Краснолуцький міський суд присудив виплатити четвертій заявниці 1139,38 грн³; та

9. 26 листопада 2002 року Краснолуцький міський суд присудив виплатити третьому заявнику 4558,18 грн⁴.

10. Згадані вище рішення набули статусу остаточних, і виконавчі листи були передані на виконання до відділу державної виконавчої служби Краснолуцького міського управління юстиції (далі - виконавча служба).

11. 10 лютого 2001 року виконавча служба проінформувала першого та третього заявників про те, що затримка у виконанні рішень, винесених на їх користь, була спричинена перебуванням майна боржника у податковій заставі.

12. Рішення, винесені на користь першого, другого та третього заявників, були виконані 29 серпня 2005 року; рішення, винесене на користь четвертої заявниці, було виконано 1 листопада 2004 року.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

13. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні у справі «Сокур проти України» (заява № 29439/02, пункти 17-22, рішення від 26 квітня 2005 року).

ЩОДО ПРАВА

14. Заявники скаржились на неспроможність державних органів виконати рішення Краснолуцького міського суду, винесені на їх користь. Вони посилалися на пункт 1 статті 6 Конвенції та на статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, у яких, зокрема, зазначено:

1. 711,90 євро.

2. 495,60 євро.

3. 235,20 євро.

4. 892,63 євро.

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

15. Уряд заперечував щодо статусу жертви заявників, які не погодилися з цим. Подібні заперечення Суд уже відхилив у ряді своїх рішень у справах щодо невиконання рішень, винесених проти державних підприємств (див. рішення у справі «Ромашов проти України», заява № 67534/01, пункти 25-27, рішення від 27 липня 2004 року). Суд вважає, що заперечення у цій справі повинні бути відхилені з тих же підстав.

16. Суд зазначає, що скарги заявників за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу до Конвенції щодо затримки у виконанні рішень Краснолуцького міського суду порушують питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду справи по суті. Він не вбачає причин для визнання цих скарг неприйнятними. Таким чином, Суд оголошує їх прийнятними.

II. ЩОДО СУТІ

17. У своїх зауваженнях щодо суті вимог заявників Уряд стверджував, що не було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу.

18. Заявники не погодилися з цим.

19. Суд зазначає, що затримки у виконанні рішень, винесених на користь заявників, тривали від двох років і одного місяця до трьох років та десяти місяців.

20. Суд нагадує, що він уже визнавав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції у ряді подібних

справ (див., наприклад, згадане вище рішення у справі «Сокур проти України», пункти 36-37, та рішення у справі «Шаренок проти України», заява № 35087/02, пункти 37-38, рішення від 22 лютого 2005 року).

21. Розглянувши всі надані йому матеріали справи, Суд вважає, що Уряд не надав жодних аргументів чи доводів, що змогли б переконати його дійти іншого висновку у цій справі.

22. Отже, у цій справі було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

23. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

24. Перший та третій заявники вимагали сплатити борг, який належить їм за рішеннями суду, та додаткові суми у розмірі 3 500 грн (540 євро) кожному як відшкодування моральної шкоди. Другий та четвертий заявники вимагали суми у розмірі 9 212,77 грн (1 420 євро) та 5 278,76 грн (815 євро) відповідно як відшкодування матеріальної та моральної шкоди.

25. Уряд погодився відшкодувати моральну шкоду першому заявникові та загальні суми, яких вимагали другий та четвертий заявники. Уряд не погодився з вимогами третього заявника.

26. Суд зазначає, що рішення, винесені на користь заявників, були повністю виконані (див. пункт 12). Тому Суд відхиляє їх вимоги стосовно компенсації матеріальної шкоди. Однак Суд вважає, що заявники все ж зазнали певної моральної шкоди. Враховуючи зауваження сторін та прецедентну практику Суду, Суд присуджує 540 євро першому та третьому заявникам відповідно; 1 420 євро другому заявнику та 815 євро четвертій заявниці у якості відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

27. Заявники не надали жодних вимог стосовно цього пункту. Тому Суд нічого їм не присуджує.

С. Пеня

28. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Постановляє*, що у цій справі було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. *Постановляє*, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Постановляє*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити такі суми як справедливую сатисфакцію:
 - п. Марату Галімулліну – 540 євро (п'ятсот сорок євро);
 - п. Віктору Картанову – 1 420 євро (тисячу чотириста двадцять євро);
 - п. Павлу Павлову – 540 євро (п'ятсот сорок євро); та
 - пані Ользі Солонській – 815 євро (вісімсот п'ятнадцять євро) з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто із зазначених сум;
 - (b) суми, зазначені вище, повинні бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;
 - (c) зі впливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;
5. *Відхиляє* решту вимог заявників стосовно справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено письмово 11 січня 2007 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК
(C. Westerdiek)
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН
(P. Lorenzen)
Голова